Вісник ХНТУСГ
71' 2008

Міністерство аграрної політики України

Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка

ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ

ВИПУСК 71

Рішенням Президії ВАК України від 15.12.2004 року Вісник ХНТУСГ включений до Переліку фахових видань з економічних наук

Харків – 2008

УДК 346.54:338.432
ББК 65.32-18
В 53

Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: Економічні науки. Вип. 71. – Харків: ХНТУСГ, 2008 р. – 440 с.

Рекомендовано до друку Вченою радою Харківського національного технічного університету сільського господарства ім. Петра Василенка. Протокол № 10 від 26.06.2008 р.

Редакційна колегія: Мазоренко Д.І., чл.-кор. УААН, к.т.н., проф. (відповідальний редактор); Амбросов В.Я., чл.-кор. УААН, д.е.н., проф.; Амосов О.Ю., д.е.н., проф.; Антоненко Л.А., д.е.н., проф.; Белебеха І.О., д.е.н., проф.; Богомолов О.В., д.т.н., проф.; Войтов В.А., д.т.н., проф.; Завгородній О.І., д.т.н., проф.; Заїка П.М., академік УААН, д.т.н., проф. (заступник відповідального редактора); Іванов М.І., д.т.н., проф.; Краснобаєв В.А., д.т.н., проф.; Лебедєв А.Т., д.т.н., проф.; Мазнєв Г.Є., к.т.н., проф.; Манчинський Ю.О., д.т.н., проф.; Маренич Т.Г., д.е.н., проф.; Мірошник О.В., к.т.н., доц.; Науменко О.А., к.т.н., проф.; Пастухов В.І., д.т.н., проф.; Перцевий Ф.В., д.т.н., проф.; Праховник А.В., д.т.н., проф.; Рижков В.Г., д.е.н., проф.; Савченко П.І., д.т.н., проф.; Сандомирський М.Г., к.т.н., проф.; Сахаравіч В.Д., д.т.н., проф.; Сичов І.П., д.т.н., проф.; Сідашенко О.І., к.т.н., проф.; Скобло Т.С., д.т.н., проф.; Солошенко О.В., к.с.-г.н., проф.; Тіщенко Л.М., д.т.н., проф.; Турченко М.М., к.е.н., проф.; Фурман І.О., д.т.н., проф.; Черенков О.Д., д.т.н., проф.; Черепньов А.С., д.т.н., проф.; Шинкаренко В.Г., д.е.н., проф.

Редакційна колегія випуску: Амбросов В.Я., чл.-кор. УААН, д.е.н., проф. (відповідальний редактор); Амосов О.Ю., д.е.н., проф.; Антоненко Л.А., д.е.н., проф.; Белебеха І.О., д.е.н., проф.; Рижков В.Г., д.е.н., проф. (заступник відповідального редактора); Мазнєв Г.Є., к.т.н., проф. (відповідальний секретар); Маренич Т.Г., д.е.н., проф.; Турченко М.М., к.е.н., проф.; Шинкаренко В.Г., д.е.н., проф.

Адреса редакції:
61002, м. Харків, вул. Артема 44, тел. (057)716-4168, (057)716-41-54

Засновник – Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 8315 від 16.01.2004р.

© Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка

УДК 631.158:331.522.4

РИНОК РОБОЧОЇ СИЛИ ТА ПРОБЛЕМИ ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ

Александрова А.І., к.е. н., доцент, Харківського національного аграрного університету ім. В.В. Докучаєва

Йдеться про ринок робочої сили та сучасні масштаби попиту на робочу силу в Україні і Харківській області. Проаналізовані причини безробіття та вказані шляхи його подолання

The problems of labour market and demand for labour force at present time in Ukraine and Kharkiv region are considered. The causes of unemployment and the ways of its overcoming are given

Постановка проблемив загальному вигляді. Макроекономічні перетворення в економіці України, що відбулися протягом останніх років формують необхідне підґрунтування стабілізаційних процесів на ринку праці більшості регіонів та впливають на основні параметри ринку праці. Разом з тим сучасні масштаби попиту на робочу силу не сприяють розв'язанню проблеми працевлаштування безробітних.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Вивченню різних аспектів розвитку та функціонування робочої сили в Україні. Проблемам реформування соціальної інфраструктури на селі, розвитку та функціонуванню робочої сили в Україні присвячені наукові праці видатних вчених-економістів П.Т. Саблука, П.М. Макаренка, І.Ф. Маланюка, Л.І. Михайлової, Г.І. Купалової, Є.М. Лібанова, В.Г. Ткаченка, В.В. Юрчишина, К.І. Якуби. В.В. Ярової та ін. Проте вважаємо за необхідне продовжувати дослідження опрацюванням проблемних питань, які виникають на регіональному рівні [1-6].

Цілі. Метою даного дослідження є визначення співвідношення між рівнем використання трудових ресурсів та ситуацією на ринку робочої сили регіону. Несприятливі демографічні процеси спричинили серйозні кількісні і якісні обмеження пропозицій робочої сили, що негативно вплинуло на розвиток та економічне зростання країни в цілому.

Виклад основного матеріалу. Ринок робочої сили відображає баланс інтересів між підприємцями, найманими робітниками, державою і суспільними організаціями, що беруть участь на ринку. Зайнятість відображає співвідношення між чисельністю дорослого

Маркович Н.В. Проблеми фінансового забезпечення аграрних формувань Львівщини ---- 247

Мисник Т.Г. Особливості відтворення трудових ресурсів у сільській місцевості ---- 254

Некрасенко А.А. Автоматизація обліку біологічних активів ---- 259

Песцова О.С. Реформування земельних відносин – передумова становлення земельного ринку в Україні ---- 267

Петренко Ю.А. Організаційно-економічний механізм маркетингу в зернопродуктовому підкомплексі Полтавської області ---- 273

Петров В.М., Пастушенко В.О. Проблеми диверсифікації енергозабезпечення сільського господарства України ---- 282

Доктор Пирхальська Мария Предметное возмещение при страховании от нетрудоспособности в Польше ---- 289

Писаренко В.В. Маркетингова стратегія оптимізації збутової діяльності аграрного підприємства ---- 296

Подзігун С.М. Інтелектуальний потенціал – визначальний фактор інноваційного розвитку економіки України ---- 302

Подухович Ю.П. Удосконалення управління виробничим потенціалом підприємств АПК ---- 310

Сазонова Т.О. Напрямки удосконалення відносин власності на землю ---- 317

Саєнко Т.М. Сучасний стан маркетингової компоненти в інфраструктурі внутрішнього ринку свинини ---- 322

Смолянська В.В. Проблеми та тенденції розвитку страхового ринку України на прикладі НАСК « Оранта» ---- 328

Смолянська О.Ю. Історико-економічні аспекти генезису лізингу в фінансовому забезпеченні інвестиційної діяльності аграрних підприємств ---- 335

Сіренко Н.М. Інноваційна діяльність як чинник зростання конкурентоспроможності вітчизняних аграрних товаровиробників ---- 340

Собчишин В.М. Особливості логістичного управління постачанням в сільськогосподарських підприємствах ---- 346

Соловьев Н.Ф. О формах хозяйствования и тенденциях развития аграрного сектора экономики Украины ---- 353

Сосновська О.О., Галич О.А. Основні напрямки переходу до стійкого розвитку сільських територій Полтавщини 368

Тютюнник Ю.М., Тютюнник С.В. Нормативне забезпечення оцінювання кредитоспроможності суб'єктів господарювання ---- 375

Уляченко Л.В. Сутність інформації та її роль в системі маркетингових досліджень ---- 381

Федорець Л.М. Експортний потенціал Черкаської області ---- 386

Хурдей В.Д. Удосконалення маркетингу молочного підкомплексу Полтавщини ---- 394

Черненко Л.В. Сучасні проблеми управління дебіторською заборгованістю сільськогосподарських підприємств ---- 400

Чижевська М.Б. Значення та необхідність кооперації у поліпшенні становища населення в постсоціалістичних країнах ---- 404

Шашло Н.В. Формування експортної стратегії підприємств АПК України ---- 412

Шульга Л.В. Розвиток біржової торгівлі на ринку сільськогосподарської продукції ---- 423

Яровий В.В. Роль та значення кредитних ресурсів у діяльності аграрних підприємств ---- 430

УДК: 316.334.55 (447.53)

Основні напрямки переходу до стійкого розвитку сільських територій Полтавщини

Сосновська О.О., к.е.н., доцент, Галич О.А., к.е.н., доцент,
Полтавська державна аграрна академія

Проаналізовано демографічну ситуацію у сільській місцевості та визначено її вплив на підвищення економічної активності селян. Виявлено економічні й організаційні фактори відродження села, особливості розвитку багатоукладності та її наслідки. Запропоновано основні напрями вирішення соціальних проблем на селі

A demographic situation is analysed in rural locality and certainly its influence on the increase of economic activity of peasants. Found out the economic and organizational factors of revival of village, feature of development of багатоукладності and its consequences. Basic directions of decision of social problems are offered on a village

Постановка проблеми у загальному вигляді. Досвід ряду країн доводить, що стійкий розвиток держави неможливий без стабілізації соціально-економічної ситуації у сільській місцевості, зокрема, у виробничій та соціальній сферах. В Україні село повинно стати основою економічного розвитку, при цьому необхідно якісно змінити, реформувати економічні відносини в сільській соціальній сфері, адже під її безпосереднім впливом формується трудовий потенціал нашої держави в цілому і аграрного сектора економіки зокрема.

У Державній цільовій програмі розвитку українського села на період до 2015 року зазначено, що стабілізація та позитивні зрушення в сільському господарстві, які розпочалися в 2000 р., поки що не забезпечили належного поліпшення умов життєдіяльності сільського населення. Найгострішими проблемами є відсутність стабільної мотивації до праці, бідність, трудова міграція, безробіття, занепад соціальної інфраструктури, поглиблення демографічної кризи та відмирання сіл. Це зумовлює актуальність дослідження сучасного стану соціально-економічного розвитку сільських територій з метою пошуку напрямів стійкого розвитку сільських територій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню

різнопланових проблем соціально-економічного розвитку села присвячені наукові праці ряду вчених-економістів: А.П. Гогий, О.А. Бутуцького, Гайдуцького, Й.С. Завадського, І.І. Лотоцького, І.І. Лукінова, М.Й. Маліка, П.Т. Саблука, М.Г. Тринька, В.В.Юрчишина, та інших дослідників. Проте, відродження та розвиток сільських територій на ринкових засадах господарювання є новим для нашої країни соціально-економічним явищем у формуванні та здійсненні сучасної аграрної політики. У такому розумінні ця категорія ще недостатньо одержала наукове забезпечення і залишається мало вивченою у прикладному відношенні.

Цілі. Метою нашого дослідження є вивчення та комплексний аналіз сучасного стану сільських поселень Полтавщини, організаційно-економічних чинників, які впливають на процеси їх відродження та опрацювання напрямів переходу до стійкого розвитку сільських територій.

Виклад основного матеріалу. Ще у XIX столітті мріяв Т.Г. Шевченко про те, що „... у селах у веселих і люди веселі". Коли ж збудеться пророцтво великого Кобзаря?

В історії України село і селяни були і залишаються надійною і найважливішою підвалиною, на якій тримається держава. Науково доведено, що рівень розвитку країни перебуває у прямій залежності від відповідних показників аграрного сектора економіки. Село не тільки забезпечує державу сировиною та продовольством, а залишається носієм і продовжувачем матеріальних, культурних, моральних надбань традицій минулих поколінь, українського менталітету.

Трансформаційні процеси, що відбуваються в Україні в останні десятиріччя, особливо загострили існуючі та викликали нові проблеми розвитку сільської місцевості. Зміна форм власності, поява якісно нових типів суб'єктів господарювання у сільській місцевості та факторів впливу на її розвиток, поставили в ранг актуальних суспільно-економічне дослідження сільських територій окремих регіонів.

Сільськогосподарське виробництво протягом тривалого періоду не забезпечує навіть простого відтворення. І хоча й приймався цілий ряд президентсько-урядових документів та на жаль наголос в них робили виключно на виробничій складовій: гектари, тонни, літри, які зіклипили буття сільгосптоваровиробника, гармонійний розвиток сільського жителя. Але саме формування та ефективне використання

трудового потенціалу є головною умовою забезпечення сталого розвитку аграрного сектору економіки. Як свідчить аналіз статистичних даних в Україні чисельність сільського населення за 1990—2005 рр. зменшилася майже на 2 млн.чол. (11,3%), кількість народжених — на 58,2 тис.чол., померлих — зросла на 168,5 тис.чол. Протягом 2001—2005 рр. у 3,6 тис. сіл (12,5% загальної кількості) не народилося жодного немовляти, а в трьох тисячах не було дітей віком до п'яти років. Рівень депопуляції сільського населення сигналізує про демографічну катастрофу.

Така ж тенденція відслідковується і у Полтавській області. За період між двома переписами населення загальна чисельність населення зменшилася на 216 тис. осіб (12,3%), в тому числі сільського на 132 тис.осіб (18,3%), кількість народжених зменшилась на 37,5%, а а померлих зросла на 19%. Полтавщина втратила 48 сіл. В обезлюдненні сільських територій все більше проявляється природне зменшення населення.

В свою чергу кризовий стан економіки посилює демографічну напруженість. Як наслідок, значна частина населення відкинута за межі бідності і не може бути активним учасником розбудови ринкової економіки. Тобто причини зниження народжуваності на селі криються саме у виробничій сфері. Невиправдане і непомірне скорочення виробництва – одна із основних передумов руйнації життєвого потенціалу

Велику тривогу викликає зростання захворювань, погіршення здоров'я населення та, як наслідок, – зниження тривалості життя. Скорочення тривалості життя на селі набуло сталої тенденції і загрозливого характеру. З 1998 р. саме передчасна смертність стала однією із головних причин втрати людей працездатного віку.

Наші дослідження свідчать, що означені проблеми зумовлені відсутністю в більшості населених пунктів закладів охорони здоров'я, неукомплектованістю їх фахівцями відповідного профілю, недоступністю до необхідних медичних послуг внаслідок занадто високої вартості лікування, відсутністю належного профілактичного та лікувального обладнання в медичних установах тощо. Так, у Полтавській області протягом 1990-2007 рр. Кількість лікарняних закладів зменшилась із 199 до 143, а лікарняних ліжок у них із 24 тис. до 13, 7 тис., або на 43%.

Негативний вплив на відтворення сільського населення мають

ож міграційні процеси. Через непрестижність праці у ськогосподарському виробництві та відплив із села молоді віком 36 років, тобто демографічно найактивнішої вікової категорії селення, відбувається обезлюднення і відмирання сільських селених пунктів та наростання депресивних процесів у поселенській режі. Так, за межі України у 2006р. вибуло 10,1 тис. осіб, з яких етина люди з вищою освітою, 17% - із середньою спеціальною. Із льної числа мігрантів 63% жителі села. Таким чином, українське ло втрачає інтелектуальну основу відтворення людського капіталу.

Одним із найважливіших пріоритетів відродження українського а є нарощування агропромислового виробництва, у тому числі звиток фермерських господарств, переробних підприємств, ватного підприємництва, обслуговуючих кооперативів.

Однак відомо, що основою розвитку будь-якого виробництва є го матеріально-технічне оснащення. Аналіз матеріально-технічного безпечення сільськогосподарських підприємств показує, що ндозабезпеченість за період 1990-2006 рр. знизилась майже у 6 ів а, а фондоозброєність праці у 5 разів. Забезпеченість сільського подарства основними видами сільськогосподарської техніки новить 40-60%. До того ж майже 90% наявної її кількості вже давно працювала свої нормативні строки експлуатації. Сьогодні 77% ськогосподарських підприємств не мають змоги купити нові шини і обладнання, 63% - мінеральні добрива, запчастини і ивельні матеріали, до 80% - засоби захисту рослин, медикаменти лікування тварин і пальне.

Результат такого стану матеріально-технічної бази – зменшення сягів виробництва валової продукції. У рослинництві згортаються і високорентабельні галузі як садівництво, овочівництво, жується економічна ефективність виробництва цукрових буряків, рмових культур тощо. Надзвичайно високі темпи зниження робництва продукції тваринництва внаслідок скорочення поголів'я оби і птиці в сільському секторі. Через низьку прибутковість нею ктично не займаються сільськогосподарські підприємства. Як лідок, за 1990-2006 рр. обсяги виробництва валової продукції в усіх тегоріях господарств зменшилися в 1,9 рази. До того ж, якщо обсяги робництва в рослинництві знизились на 40,5%, то у тваринництві ни зменшились у більш, ніж 4 рази. В той же час у господарствах ілення спостерігається приріст обсягів виробництва продукції

рослинництва у 2,2 раза, а тваринництва зменшилась на 10%.

Таким чином, стійке сільське господарство розглядається нами як система, яка: створює і контролює природні біологічні цикли; захищає і відновлює родючість ґрунту і природні ресурси; оптимізує використання ресурсів на підприємстві; скорочує використання невідновлюваних ресурсів; забезпечує стабільний дохід сільському населенню; застосовує можливості сімейного і суспільного фермерства; мінімізує шкідливу дію на здоров'я, безпеку, природу, якість води і навколишнє середовище.

Сучасна аграрна політика України спрямована на забезпечення соціально-економічних процесів, пов'язаних зі зміною форм власності та господарювання в аграрній сфері, з лібералізацією умов економічної діяльності. Водночас створювалася система інструментів державного регулювання з метою адаптації аграрного сектора до роботи в ринковому середовищі. Проте зміни форм власності і господарювання поки що істотно не вплинули на стабілізацію та інтенсифікацію сільськогосподарського виробництва, не сприяли появі ефективного власника. Утвердження права власності на земельні та майнові паї ще не вирішило проблему матеріальної зацікавленості і зростання відповідальності товаровиробників за ефективність роботи.

Сільськогосподарські підприємства, як відкрита економічна система, повинні функціонувати на основі територіальної інтеграції в межах адміністративно самоврядного формування. Економічні інтереси їх працівників наповнюються конкретним змістом лише тоді, коли воно поєднується із створенням оптимальних можливостей щодо належної організації побуту, відпочинку і проживання їх сімей. Тому адміністративно-територіальна одиниця з її виконавчим органом – сільською радою – повинна бути злагодженим соціально-економічним комплексом, в якому всі виробничі і соціальні підрозділи підпорядковані територіальним інтересам.

Поняття «стійкий розвиток сільської місцевості» розглядається нами комплексно, оскільки не всі види діяльності на селі пов'язані безпосередньо з сільським господарством. Більш того, останнім часом все більшого розвитку отримують види діяльності, безпосередньо не пов'язані з сільським і лісовим господарством. Такий розвиток включає формування соціоеколого-економічної територіальної системи, що само розвивається, самобутньої, здатної протидіяти антропогенному перевантаженню і руйнуванню ландшафту, такої, що

забезпечує збереження культурних цінностей, довготривале використання всіх природних ресурсів для сільського господарства, харчової промисловості, ремесел, промислів, туризму, рекреації і інших сфер господарської діяльності, що забезпечує досягнення гідних умов життя населення.

Світовий досвід свідчить про те, що стійкий соціально-економічний розвиток сільських територій неможливий без державної підтримки розвитку соціальної сфери і ринкової інфраструктури на селі як сільськогосподарських, так і несільськогосподарських видів діяльності в сільській місцевості, розширення ринку праці, розвитку процесів самоврядування в сільській місцевості з метою активізації людського потенціалу. Розв'язання цього завдання можливе лише за умови соціальної розбудови кожного населеного пункту з використанням соціально-економічного кооперування інакше кажучи створення кооперативів. Шляхом кооперації можуть бути реалізовані гуманітні соціальні інтереси, які охоплюють роздрібну торгівлю, будівництво, ремонт і благоустрій житла та інших господарських приміщень тощо. Однак, для ефективного функціонування кооперативів необхідно врегулювати відносини власності та забезпечити захист прав власника, що вирішується на державному рівні; удосконалити їх фінансове забезпечення; ширше залучати інвестиції, включаючи іноземні для створення та оновлення існуючої матеріально-технічної бази.

Розвиток будь-якої території повинен здійснюватися з урахуванням інтересів прилеглих територій. Програма відродження нашого села повинна включати: цілі та завдання; поліпшення географічної ситуації; відродження територій і поселень; розвиток продуктивних сил як основи його відродження; реформування економічних відносин і створення засад ринкової економіки; формування повноцінного життєвого середовища; які розміщені на цій чи іншій території, в межах територіально-адміністративного утворення.

В проектах розвитку сільської місцевості доцільно стимулювати розвиток взаємодоповнюючих функцій міст і сільських територій що існують. Це визначається тим, що існують міграційні відносини, пов'язані з регулярними пересуваннями людей до місця роботи і назад, економічні відносини на базі економічного обміну. Міста виступають як центри організацій і їх розподілу в сільській місцевості, здійснюють важливі функції як постачальники послуг для своїх околиць. І навпаки, багато

міст живуть за рахунок ресурсів, які вони додатково отримують у вигляді притоку населення або капіталів з сільської місцевості, що їх оточує.

Створенню передумов стійкого розвитку сільських територій сприяє вирішення наступних проблем: перерозподіл завдань і функцій управління з метою посилення структур місцевого самоврядування; створення економічного механізму саморозвитку сільської місцевості і формування бюджетів органів місцевого самоврядування на основі надійних джерел фінансування; міжбюджетні відносини; створення механізму залучення населення в процес реформ на основі підвищення самоідентифікації населення з територією проживання, отримання ними відчуття «Малої Батьківщини»; розвиток соціальної і комунальної сфер в сільській місцевості як найважливішого напряму діяльності органів місцевого самоврядування; розвиток земельних відносин і визначення потреби в ухваленні рішень по управлінню земельними ресурсами в сільських регіонах на основі виявлення конфліктних ситуацій відносно землекористування; збереження і поліпшення ландшафту в процесі розвитку еколого-орієнтованих сільського і лісового господарств; підвищення привабливості життя в сільській місцевості за рахунок створення нових робочих місць, правової захищеності сільського виробника, збільшення доходів, поліпшення інфраструктури, створення і оптимізації ринків збуту; створення мережі дорадчих центрів, комунікації і розвитку.

Висновки. Таким чином, розв'язання проблеми сталого розвитку сільських територій – довгострокове завдання. Для його вирішення необхідно прийняти та реалізувати регіональні та місцеві програми соціально-економічного розвитку сільських територій спрямовані на підвищення зайнятості та доходів сільського населення, та розвиток місцевого самоврядування, стимулювання малого бізнесу в сільській місцевості.

Література.

1. Лісовий А.В. Сталий розвиток сільських територій: виникнення, сутність принципи // Економіка АПК.-2007.-№4.

2. Новікова Н.Л. Напрями вирішення проблем соціального відродження села// Матеріали VIII Міжнародної науково-практичної конференції "Наука і освіта 2005". – Т. 92. Економіка АПК. – Дніпропетровськ: Наука і освіта, 2005. – С. 49-50.

УДК 303.721:658.15

НОРМАТИВНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОЦІНЮВАННЯ КРЕДИТОСПРОМОЖНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Опошник Ю.М., к.с.н., доцент, Тютюнник С.В., к.е.н., доцент;
Полтавська державна аграрна академія

Розглядається зміст категорії кредитоспроможності з урахуванням ування кредитних зобов'язань виключно грошовими коштами, що генеруються альником у ході звичайної діяльності. Запропонована методика оцінювання итоспраможності як сукупність трьох взаємопов'язаних елементів: загальна ктеристика клієнта, оцінювання його фінансового стану, аналіз тивності кредитної угоди

The contents of credit worthiness category are considered with allowing for credit anties by money recourses only which are generated by a lender during usual activities. proposed method of credit worthiness estimating is a complex of three connected ents: client's general character, estimating of his financial state, analysis of credit ement efficiency

Постановка проблеми в загальному вигляді. У ринкових номічних умовах обставини об'єктивно змушують господарюючі б'єкти підвищувати ефективність виробництва та курентоспроможність продукції. Але це можливо лише за вності достатньої кількості фінансових ресурсів. Проте далеко не жне підприємство має в своєму розпорядженні обсяг коштів, які бхідні для практичного втілення в життя того чи іншого проекту. У зку з цим постає питання залучення кредитних ресурсів.

Вітчизняна банківська система, відчуваючи потребу варовиробників у додаткових фінансових ресурсах для розширеного творення, нарощує обсяги кредитних вкладень в економіку. У цих ах особливої актуальності набувають питання об'єктивного начення кредитоспроможності підприємств–позичальників, роблення оптимальних методик оцінювання їх фінансового стану. едитоспроможність – це одна з умов виникнення та здійснення дитних відносин, які виникають між банком (кредитором) і єктом підприємницької діяльності (позичальником) із приводу дання кредитором позички позичальнику в грошовій формі на ах повернення в певний строк зі сплатою відсотків.

Оцінювання кредитоспроможності – специфічна форма